

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 291

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 4 mai 2010

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 18, pct. 22, pct. 23 și pct. 27, teza referitoare la funcțiile publice de conducere, din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, precum și a legii în ansamblul ei.....	2-6	de producție inovativ și ecoeficient”, Programul operațional sectorial „Creșterea competitivității economice” 2007—2013	12
Decizia nr. 414 din 14 aprilie 2010 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1, art. I pct. 6, art. I pct. 27 și ale art. I pct. 28 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici	6-11	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
1.032. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind stabilirea ratelor dobânzilor practicate de Trezoreria Statului	12	Decizia nr. 25 din 12 octombrie 2009	13-14
1.034. — Ordin al ministrului finanțelor publice pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 3.080/2008 privind constituirea Comitetului de investiții pentru Fondul de participare JEREMIE pentru operațiunile domeniului major de intervenție 1.2 „Accesul la finanțare al întreprinderilor mici și mijlocii” din cadrul axei prioritare 1 „Un sistem		Decizia nr. 35 din 14 decembrie 2009	14-15
		ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE	
		6. — Lista partidelor politice, alianțelor politice, alianțelor electorale, organizațiilor cetățenilor români aparținând minorităților naționale și a candidaților independenți participanți la alegerile parțiale pentru Camera Deputaților în Circumscripția Electorală nr. 42 — municipiul București, Colegiul uninominal nr. 19, care au depus raportul detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale, conform art. 38 alin. (1 ¹) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, cu modificările și completările ulterioare, pentru alegerile parțiale desfășurate conform Hotărârii Guvernului nr. 180/2010 privind stabilirea datei alegerilor parțiale pentru Camera Deputaților în Circumscripția Electorală nr. 42 — municipiul București, Colegiul uninominal nr. 19.....	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 413
din 14 aprilie 2010

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 18, pct. 22, pct. 23 și pct. 27, teza referitoare la funcțiile publice de conducere, din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, precum și a legii în ansamblul ei

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, la data de 4 martie 2010, parlamentari aparținând grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal și Partidului Social Democrat din Camera Deputaților au solicitat Curții Constituționale să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici.

Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 2.667 din 4 martie 2010 și constituie obiectul Dosarului nr. 518A/2010.

La sesizare a fost anexată lista cuprinzând semnăturile următorilor deputați: Marin Almăjanu, Teodor Atanasiu, Mihai Banu, Vasile Berci, Viorel-Vasile Buda, Daniel-Stamate Budurescu, Cristian Buican, Mihăiță Calimente, Daniel Chițoiu, Tudor-Alexandru Chiuariu, Horia Cristian, Ciprian Minodor Dobre, Mihai-Aurel Donțu, Gheorghe Dragomir, George Ionuț Dumitrică, Relu Fenechiu, Gheorghe Gabor, Grațierea Leocadia Gavrilăscu, Andrei Dominic Gereș, Alina-Ștefania Gorghiu, Titi Holban, Pavel Horj, Mircea Irimescu, Nicolae Jolța, Mihai Lupu, Dan Ilie Morega, Dan-Ștefan Motreanu, Gheorghe-Eugen Nicolăescu, Ludovic Orban, Viorel Palașcă, Ionel Palăr, Cornel Pieptea, Gabriel Plăiașu, Cristina-Ancuța Pocora, Virgil Pop, Octavian-Marius Popa, Călin Constantin Anton Popescu-Tăriceanu, Ana Adriana Săftoiu, Nini Săpunaru, Adrian George Scutaru, Ionuț-Marian Stroe, Radu Stroe, Gheorghe-Mirel Talos, Ioan Timiș, Adriana Diana Tușa, Claudiu Țaga, Ioan Țintean, Florin Țurcanu, Horea-Dorin Vioreanu, Lucia-Ana Varga și Mihai Alexandru Voicu, respectiv Viorel Hrebenciuc, Ileana Cristina Dumitrache, Andrei Dolineaschi, Nicolae-Ciprian Nica, Aurel Vlădoiu, Florin-Costin Pâslaru, Rodica Nassar, Dumitru Chiriță, Aurelia Vasile, Doina Burcău, Luminița Iordache, Iuliu Nosa, Cornel Itu, Silvestru Mircea Lup, Raul-Victor Surdu-Soreanu, Anghel Stanciu, Mugurel Surupăceanu, Liviu-Bogdan Ciucă, Radu Eugeniu Coclici, Lucreția Roșca, Ion Dumitru, Ion Stan, Gheorghe Ana, Marian Neacșu, Dumitru Boabeș, Victor Cristea, Adrian Solomon, Nicolae Băncioiu, Ioan Sorin Roman, Ciprian-Florin Luca, Mădălin-Ștefan Voicu, Constantin Mazilu, Mihai Cristian Apostolache, Laurențiu Nistor, Cornel-Cristian Resmeriță, Filip Georgescu, Ion Burnei, Bogdan Nicolae Niculescu Duvăz, Mircea-Gheorghe Drăghici, Ion Călin, Maria Eugenia Barna, Dorel Covaci, Tudor Panțiru, Vasile Ghiorghe Gliga, Petre Petrescu, Iulian Claudiu Manda, Valeriu Ștefan Zgonea, Eugen Bejinariu, Ioan Cindrea și Florin Iordache.

În motivarea obiecției de neconstituționalitate au fost aduse argumente care privesc atât neconstituționalitatea extrinsecă, cât și cea intrinsecă a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici.

I. Cu privire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă, se constată că autorii obiecției susțin încălcarea prevederilor art. 64 alin. (1) din Constituție, întrucât, cu ocazia adoptării legii supuse analizei Curții Constituționale, au fost încălcate mai multe dispoziții ale Regulamentului Camerei Deputaților. Se arată că

introducerea pe ordinea de zi a comisiei raportoare a proiectului de lege în data de 1 martie 2010 a fost făcută cu nerespectarea prevederilor art. 46 lit. a) din Regulament, că ordinea de zi aprobată a fost modificată la cererea domnului deputat Ioan Oltean și adoptată în plen în lipsă de cvorum, contrar art. 89, 90 sau art. 142 alin. (3) din Regulament, și că unor deputați nu li s-a acordat cuvântul în cadrul ședinței de plen, contrar art. 149 alin. (2) din Regulament.

Totodată, se apreciază că prin „modalitatea de sesizare și adoptare a proiectului de lege” a fost încălcat art. 75 din Constituție, text ce consacră „principiul de dezbateră și legiferare a celor două camere”. În acest sens, se arată că în Comisia însărcinată cu adoptarea raportului au fost aduse mai multe amendamente „asupra art. 58, 62 și 64”, amendamente care „modifică condiții, categorii, termene ce au o înrăurire majoră asupra actului normativ”. În consecință, se apreciază că forma adoptată de Camera Deputaților diferă „consistent” de forma adoptată de Senat, astfel încât sunt aplicabile considerentele de principiu stabilite în Decizia nr. 710 din 6 mai 2009 de către Curtea Constituțională cu referire la principiul bicameralismului.

II. Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, se arată că, potrivit „art. 92 alin. (1) și (2) din PL-x 42/2009” și „art. 111 al proiectului de lege”, cei care ocupă posturi de natură contractuală vor fi numiți în funcții publice de execuție dacă îndeplinesc cerințele „art. 54 din lege”, eludându-se astfel art. 56 și 57 din Statutul funcționarilor publici. Într-o formulare confuză, se apreciază că „directorii-coordonatori” numiți în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009, declarată ulterior neconstituțională, ocupă, în prezent, posturi de natură contractuală care ar putea fi transformate în funcții publice. Se arată că aceste prevederi au drept efect încadrarea unor persoane numite exclusiv pe criterii politice în funcții publice. În acest mod, se extinde și modalitatea dobândirii calității de funcționar public, ceea ce încalcă art. 1 alin. (3), art. 15 alin. (1) și art. 16 alin. (1)—(3) din Constituție.

Prin adoptarea acestei legi, „directorii-coordonatori” devin, în mod automat, funcționari publici, calitate pe care o dobândesc altfel decât oricare alt cetățean care își dorește sau care vizează să ocupe funcții publice. De asemenea, printr-o formulare confuză, se arată că art. 90 alin. (6) din lege este contrar art. 147 alin. (4) din Constituție, acest text fiind declarat neconstituțional prin Decizia nr. 1.629 din 3 decembrie 2009.

În fine, se arată că legea cuprinde formulări neclare, ceea ce afectează „principiul securității raporturilor juridice”, astfel cum acesta a fost formulat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Brumărescu împotriva României*, 2000.

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra sesizării de neconstituționalitate.

Președintele Senatului a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 662 din 10 martie 2010, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât modificările aduse Legii nr. 188/1999

contravin art. 16 alin. (1) și (3), precum și art. 53 din Constituție. În acest sens, se arată că modificarea continuă a regimului juridic aplicabil conducătorilor serviciilor publice deconcentrate, precum și schimbarea succesivă a denumirii unor funcții afectează stabilitatea exercitării acestora, precum și statutul juridic al funcționarilor publici din serviciile publice deconcentrate, ceea ce încalcă dreptul de acces la o funcție publică și principiul stabilității ce ar trebui să guverneze exercitarea funcțiilor publice. Se mai susține că legea criticată adâncește inegalitățile de regim juridic dintre conducătorii serviciilor publice deconcentrate și ceilalți funcționari publici, prin crearea unei noi categorii de funcții publice, și duce la imposibilitatea reintegrării persoanelor care au ocupat aceste funcții publice.

Înființarea și desființarea succesivă a unor funcții publice care presupun atribuții identice nu este de natură să îndeplinească dezideratul accesului în condiții de egalitate la funcțiile publice, motiv pentru care prevederile legale criticate încalcă art. 16 alin. (1) și (3), precum și art. 53 din Constituție.

Se mai arată că, în lipsa organizării vreunui concurs, persoanele încadrate în posturi de natură contractuală care implică exercitarea unor prerogative de putere publică și care se transformă în funcții publice urmează să ocupe noile funcții publice în baza unui act administrativ de numire. Astfel, aceste persoane sunt favorizate, contrar art. 16 alin. (1) din Constituție, în raport cu alte persoane care doresc să ocupe o funcție publică.

În fine, se consideră că legea criticată încalcă exigențele Convenției europene a drepturilor omului privind accesibilitatea și previzibilitatea normei juridice, având formulări neclare, ceea ce lipsește norma juridică de caracterul logic și precis.

Guvernul a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 5/1.684/E.B. din 12 martie 2010, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată, pentru următoarele motive:

I. Obiecțiile de neconstituționalitate extrinsecă vizează deficiențe care țin de modul de aplicare a dispozițiilor regulamentelor Parlamentului, prin urmare Curtea Constituțională nu este competentă să analizeze aceste aspecte.

II. 1. Cu privire la criticile de constituționalitate intrinsecă ce privesc prevederile art. I pct. 21, se apreciază că acestea reglementează promovarea rapidă ca modalitate de exercitare, cu caracter temporar, a unei funcții publice de conducere sau temporar vacante. O asemenea modalitate de ocupare a unei funcții publice este în concordanță cu prevederile art. 56 lit. e) din Legea nr. 188/1999, care prevede că ocuparea funcțiilor publice se face și „prin alte modalități prevăzute expres de prezenta lege”, precum și cu art. 16 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia accesul la funcțiile publice se face în condițiile legii.

Din punctul de vedere prezentat, se constată că cele expuse mai sus sunt valabile și cu privire la prevederile art. I pct. 27 din lege.

Celelalte aspecte invocate de autorii sesizării cu privire la aceste texte nu constituie veritabile probleme de constituționalitate, ci de politică legislativă în domeniul funcției publice, domeniu în care legiuitorul are competență exclusivă de legiferare.

2. Referitor la critica ce privește lipsa de precizie și claritate a actului normativ, Guvernul invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume Cauza *Cantoni împotriva Franței*, 1996, în care instanța europeană a admis că, „datorită caracterului de generalitate al legilor și în scopul evitării unei rigidități excesive, redactarea acestora nu poate avea o precizie absolută, rămânând în sarcina judecătorilor ca, în cadrul actului de justiție pe care îl îndeplinesc, să decidă cu privire la interpretarea și aplicarea unei norme legale”.

3. Critica ce privește art. I pct. 18 din lege este neîntemeiată, întrucât soluția legislativă cuprinsă în acest articol nu a fost declarată anterior neconstituțională prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.629 din 3 decembrie 2009. În aceste condiții, nu se poate reține încălcarea art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție.

În finalul punctului de vedere comunicat se apreciază că obiecțiile invocate de autorii sesizării nu constituie aspecte ce ridică veritabile probleme de neconstituționalitate, ci de politică legislativă.

Președintele Camerei Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Senatului și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și celor ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate

Obiectul controlului de constituționalitate astfel cum rezultă din sesizarea formulată, îl constituie dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici. Totuși, din motivarea obiecției de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta vizează atât o critică de neconstituționalitate extrinsecă referitoare la modul de adoptare a legii criticate, cât și o critică de neconstituționalitate intrinsecă ce privește, în special, prevederile legale ale art. I pct. 18, 22, 23 și pct. 27 teza referitoare la funcțiile publice de conducere. Textele legale criticate punctual au următorul cuprins:

— Art. I pct. 18: „18. *La articolul 90, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:*

«(6) *În cazul funcționarilor publici de conducere, transferul se poate realiza pe funcții publice de conducere de același nivel sau, după caz, de nivel inferior, ale căror condiții de ocupare și experiență profesională necesară în vederea ocupării sunt similare cu cele ale funcției de pe care se efectuează transferul, cu respectarea prevederilor alin. (2), (4) și (5). Autoritățile sau instituțiile publice între care se realizează transferul sunt obligate să verifice îndeplinirea condiției de similaritate a condițiilor de ocupare și a experienței profesionale.»”;*

— Art. I pct. 22: „22. *La articolul 92, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:*

«(11) *În mod excepțional, la propunerea justificată a conducătorului autorității sau instituției publice în al cărei stat de funcții există funcția publică corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici vacantă sau temporar vacantă, exercitarea cu caracter temporar a acesteia poate fi realizată de către funcționari publici sau, după caz, de funcționari publici cu statut special, care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (1), cu avizul Agenției Naționale a Funcționarilor Publici. Această măsură se dispune prin act administrativ al persoanei care are competența legală de numire în funcția publică corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici în condițiile în care, din motive obiective, funcția publică nu a putut fi ocupată prin mobilitate.»”;*

— Art. I pct. 23: „23. *La articolul 92, alineatele (2) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:*

«(2) *Dacă funcția publică este vacantă, măsura prevăzută la alin. (1) se dispune de către persoana care are competența numirii în funcția publică, pe o perioadă de maximum 6 luni într-un an calendaristic, cu avizul Agenției Naționale a Funcționarilor Publici.*

.....

(4) Dacă funcția publică este temporar vacantă, măsura prevăzută la alin. (1) se dispune de către persoana care are competența legală de numire în funcția publică, până la data încetării suspendării din funcția publică, a detașării titularului funcției publice, până la radierea de drept a sancțiunii disciplinare prevăzute la art. 77 alin. (3) lit. c) sau, după caz, în situația în care funcționarul public de conducere exercită cu caracter temporar o altă funcție publică de conducere vacantă sau temporar vacantă ori din categoria înalților funcționari publici, până la expirarea perioadei pentru care s-a dispus exercitarea cu caracter temporar, în condițiile legii.»;

— Art. I pct. 27: „27. Articolul 111 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 111. — (1) Autoritățile și instituțiile publice care au prevăzute în statele de funcții posturi de natură contractuală, care presupun exercitarea unor atribuții dintre cele prevăzute la art. 2 alin. (3), au obligația de a stabili funcții publice în condițiile art. 107, în termen de 30 de zile de la data constatării existenței acestor atribuții.

(2) Funcțiile publice vacante, funcțiile publice de conducere, precum și funcțiile publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, stabilite potrivit alin. (1), se ocupă în condițiile prezentei legi.

(3) Persoanele încadrate în posturi de natură contractuală care au fost stabilite și avizate ca funcții publice vor fi numite în funcții publice de execuție dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 54 și condițiile de vechime în specialitatea studiilor corespunzătoare clasei și gradului profesional ale funcției publice.

(4) Drepturile salariale ale persoanelor care ocupă funcții publice în condițiile alin. (3) se stabilesc potrivit salarizării funcțiilor publice în care au fost numite.»

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cele ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, ale art. 15 alin. (1) privind universalitatea, ale art. 16 alin. (1)—(3) privind egalitatea, ale art. 61 alin. (2) privind structura Parlamentului, ale art. 64 alin. (1) privind organizarea internă a Parlamentului și ale art. 147 alin. (1), (2) și (4) privind deciziile Curții Constituționale. Totodată, sunt considerate ca fiind încălcate art. 6 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă, precum și cele statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Brumărescu împotriva României*, 2000.

Înainte de a proceda la analiza obiecției de neconstituționalitate, Curtea constată că sesizarea formulată îndeplinește condițiile prevăzute de art. 146 lit. a) din Constituție sub aspectul titularilor dreptului de sesizare, întrucât aceasta a fost semnată de 101 deputați aparținând grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal și Partidului Social Democrat din Camera Deputaților.

Examinând obiecția de neconstituționalitate, Curtea urmează a se pronunța, pe de o parte, asupra unor aspecte de ordin procedural ce se constituie în critici de neconstituționalitate extrinsecă, iar pe de altă parte, asupra criticilor de neconstituționalitate intrinsecă a legii supuse controlului.

I. 1. Raportat la critica de neconstituționalitate extrinsecă referitoare la încălcarea art. 64 alin. (1) din Constituție prin demararea unor proceduri parlamentare cu nerespectarea prevederilor Regulamentului Camerei Deputaților, se constată următoarele:

Prin Decizia nr. 786 din 13 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 12 iunie 2009, cu prilejul exercitării unui control *a priori* de constituționalitate, Curtea a statuat că nu este de competența sa „analizarea eventualelor

încălcări ale Regulamentului ședințelor comune. Curtea Constituțională nu își poate extinde controlul și asupra actelor de aplicare a regulamentelor, întrucât ar încălca însuși principiul autonomiei regulamentare al celor două Camere, instituit prin art. 64 alin. (1) teza întâi din Legea fundamentală. Analiza Curții este una în drept, fără a viza aspecte de fapt ale procedurii parlamentare”.

Prin Decizia nr. 1.466 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 21 decembrie 2009, pronunțată într-un control *a posteriori* de constituționalitate, exercitat pe calea excepției de neconstituționalitate, Curtea a statuat că, deși legea a fost adoptată după o procedură parlamentară discutabilă, „nu este de competența instanței constituționale să controleze modalitatea în care sunt puse în aplicare Regulamentele celor două Camere ale Parlamentului în procesul legislativ”.

Prin Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, Curtea a stabilit, în același sens, că, „potrivit art. 146 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Camerelor Parlamentului, controlul exercitat de Curte fiind un control de conformitate cu dispozițiile Legii fundamentale. Dacă, ignorând prevederile art. 146 lit. c) din Constituție și pe cele ale art. 27 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională și-ar extinde competența și asupra actelor de aplicare a regulamentelor, ea nu numai că ar pronunța soluții fără temei constituțional, dar ar încălca astfel și principiul autonomiei regulamentare a Camerei Deputaților, reglementat de art. 64 alin. (1) teza întâi din Legea fundamentală. În virtutea acestui principiu fundamental, aplicarea regulamentului este o atribuție a Camerei Deputaților, așa încât contestațiile deputaților privind actele concrete de aplicare a prevederilor regulamentului sunt de competența exclusivă a Camerei Deputaților, aplicabile, în acest caz, fiind căile și procedurile parlamentare stabilite prin propriul regulament, după cum și desfășurarea procedurii legislative parlamentare depinde hotărâtor de prevederile aceluiași regulament, care, evident, trebuie să concorde cu normele și principiile fundamentale.

Ca atare, competența conferită Curții Constituționale de art. 146 lit. c) din Legea fundamentală nu poate privi decât controlul conformității regulamentelor Parlamentului cu dispozițiile Constituției, control declanșat la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui grup parlamentar sau a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori; Curtea Constituțională nu este competentă a se pronunța și asupra modului de aplicare a regulamentelor, în sensul celor arătate a statuat Curtea Constituțională în deciziile sale nr. 44/1993, nr. 68/1993, nr. 22/1995 și nr. 98/2005”.

Prin urmare, se constată că, și atunci când a analizat sesizări inițiate în temeiul art. 146 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că exercitarea atribuției prevăzute de art. 146 lit. c) din Constituție privește exclusiv controlul constituționalității prevederilor regulamentelor Parlamentului, iar nu și controlul constituționalității hotărârilor și măsurilor adoptate de Camerele Parlamentului în aplicarea regulamentelor proprii. Rezolvarea problemelor ridicate de hotărârile adoptate și de măsurile dispuse de Camerele Parlamentului se poate face exclusiv pe căi și prin proceduri parlamentare.

2. Raportat la critica de constituționalitate extrinsecă referitoare la încălcarea principiului bicameralismului, se constată că aceasta este neîntemeiată.

Prin Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, Curtea a stabilit criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care prin procedura legislativă se încălcă principiul bicameralismului. Aceste criterii esențiale cumulative sunt:

a) existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului;

b) existența unei configurații deosebite, semnificativ diferită, între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului;

Din analiza comparată a documentelor privind inițierea și desfășurarea procesului legislativ în cauză, respectiv a proiectului de lege depus de Guvern, a formei adoptate de Senat, ca primă Cameră sesizată, și a celei adoptate de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, Curtea constată că modificările operate de către Camera Deputaților față de forma legii adoptate de Senat nu sunt de natură a imprima nici deosebiri majore de conținut juridic față de forma legii adoptată de Senat și nici o configurație deosebită, semnificativ diferită față de cea a proiectului de lege în forma adoptată de Senat.

În consecință, Curtea reține că au fost respectate, sub aspectul modului de legiferare, dispozițiile constituționale ale art. 61 alin. (2) și art. 75 alin. (1).

II. 1. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 18 din lege, în raport cu art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, se constată că, de fapt, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 1.629 din 3 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 14 ianuarie 2010, nu a declarat ca fiind neconstituțională și această soluție legislativă, ce era cuprinsă, la vremea respectivă, în art. I pct. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 privind unele măsuri în domeniul funcției publice, precum și pentru întărirea capacității manageriale la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale și ale altor servicii publice, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind cabinetul demnitarului din administrația publică centrală și locală, cancelaria prefectului și cabinetul alesului local, întrucât, potrivit jurisprudenței sale, Curtea se pronunță în limitele sesizării. În consecință, nu se poate reține încălcarea prevederilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție.

2. În ceea ce privește neconstituționalitatea intrinsecă a unor texte din legea criticată, autorii sesizării nu aduc argumente de natură să demonstreze neconstituționalitatea acestora, susținerile lor constituindu-se mai degrabă în ipoteze de aplicare a dispozițiilor legale criticate. Cât privește însă situația legislativă existentă la momentul adoptării acestei legi, Curtea constată următoarele:

— prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 privind unele măsuri de îmbunătățire a activității administrației publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 22 aprilie 2009, a fost înființată funcția de director-coordonator al serviciilor publice deconcentrate, funcție ce ține de regimul contractual;

— prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 6 noiembrie 2009, pronunțată într-un control *a priori* de constituționalitate, prevederile legii de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009, deci și ale ordonanței de urgență, au fost declarate neconstituționale;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 6 octombrie 2009, a continuat optica Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009, astfel încât, chiar și ulterior Deciziei Curții Constituționale nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, conducerea serviciilor publice deconcentrate a fost încredințată aceluiași directori-coordonatori;

— prin Decizia nr. 1.629 din 3 decembrie 2009, precitată Curtea Constituțională a declarat neconstituționale prevederile art. I pct. 1—5 și 26, art. III, art. IV, art. V, art. VIII și anexa nr. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009, texte care

se regăseau și în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009.

— Decizia Curții Constituționale nr. 1.629 din 3 decembrie 2009 a suspendat până pe data de 27 februarie 2010 efectele Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2009, astfel încât, în lipsa intervenției legiuitorului, începând cu data de 28 februarie 2010 aceasta din urmă și-a încetat efectele, în temeiul art. 147 alin. (1) din Constituție;

— lipsirea de teme constituțional a actelor normative primare are drept efect încetarea de drept a actelor subsecvente emise în temeiul acestora (contractele de management, actele administrative date în aplicarea celor două ordonanțe de urgență etc);

— potrivit jurisprudenței sale, respectiv Decizia nr. 62 din 18 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 12 februarie 2007, în cazul constatării neconstituționalității unor acte abrogatoare, „acestea își încetează efectele juridice în condițiile prevăzute de art. 147 alin. (1) din Constituție, iar prevederile legale care au format obiectul abrogării continuă să producă efecte”.

În aceste condiții, începând cu data de 28 februarie 2010, funcția de director-coordonator nu mai există, iar persoanele care ocupau aceste funcții nu mai pot fi considerate ca fiind conducătorii serviciilor publice deconcentrate. În momentul de față, reglementarea în vigoare cu privire la conducătorii serviciilor publice deconcentrate este cea anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009. Așadar, Curtea constată că în funcția publică de conducător al serviciilor publice deconcentrate nu poate fi numită nici măcar temporar, o persoană care anterior a fost director-coordonator; din moment ce acesta nu este funcționar public sau funcționar public cu statut special, practic, nu mai justifică nicio funcție publică sau contractuală. Astfel, din moment ce critica de neconstituționalitate pornește de la o premisă greșită, Curtea nu poate reține încălcarea, prin textele art. I pct. 22 și pct. 23 din lege, a prevederilor constituționale invocate.

Mai mult, în sensul celor expuse mai sus sunt și prevederile art. I pct. 27, care stabilesc competența autorităților și instituțiilor publice ce au prevăzute în statele de funcții posturi de natură contractuală, care presupun exercitarea unor atribuții dintre cele prevăzute la art. 2 alin. (3), de a stabili funcții publice. Acest text nu poate avea însă aplicabilitate cu privire la directorii-coordonatori, din moment ce, din data de 28 februarie 2010, funcțiile de conducere ale serviciilor publice deconcentrate deja au revenit în regimul funcției publice. Prin urmare, nu mai există vreo funcție de conducere contractuală a serviciilor publice deconcentrate care ar trebui transformată într-una publică, ea fiind deja funcție publică ce poate fi ocupată numai de către un funcționar public.

Totodată, se constată că textul art. I pct. 27 teza criticată, și anume cea referitoare la funcțiile publice de conducere (în cazul de speță, din cadrul serviciilor publice deconcentrate), *în raport cu critica autorilor obiecției de neconstituționalitate*, este constituțional, din moment ce prevede că modalitatea de ocupare a funcțiilor publice aflate în ipoteza normei legale criticate se face „*în condițiile legii*”, și anume prin recrutare, deci prin concurs.

În fine, nu se pot reține criticile ce vizează lipsa de claritate și accesibilitate a legii, întrucât, cu privire la acest aspect, sunt întru totul aplicabile și respectate considerentele evocate de Guvern din Cauza *Cantoni împotriva Franței*, 1996, soluționată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, precum și considerentele de principiu referitoare la accesibilitatea și previzibilitatea normei cuprinse în Decizia Curții Constituționale nr. 729 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 12 iunie 2009.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că dispozițiile art. I pct. 18, pct. 22, pct. 23 și pct. 27, teza referitoare la funcțiile publice de conducere, din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, precum și legea în ansamblul ei sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 14 aprilie 2010 și la aceasta au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán, Tudorel Toader și Augustin Zegrean, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

p. Magistrat-asistent **Benke Károly,**
Marieta Safta,
prim-magistrat-asistent delegat

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 414
din 14 aprilie 2010

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1, art. I pct. 6, art. I pct. 27 și ale art. I pct. 28 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, la data de 3 martie 2010, un grup de 33 de senatori a solicitat Curții Constituționale să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor art. I pct. 1, art. I pct. 6, art. I pct. 27 și ale art. I pct. 28 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.

Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 2.605 din 3 martie 2010 și constituie obiectul Dosarului nr. 517A/2010.

La sesizare a fost anexată lista cuprinzând semnăturile celor 33 de senatori, și anume: Ion Toma, Viorel Arcaș, Vasile-Cosmin Nicula, Dan-Coman Șova, Sorin-Constantin Lazăr, Ecaterina Andronescu, Marius-Sorin-Ovidiu Bota, Ioan Chelaru, Laurențiu-Florian Coca, Florin Constantinescu, Alexandru Cordoș, Titus Corlățean, Avram Crăciun, Petre Daea, Mihăiță Găină, Toni Greblă, Gheorghe Marcu, Radu-Cătălin Mardare, Valer Marian, Alexandru Mazăre, Gavril Mîrza, Elena Mitrea, Nicolae Moga, Sergiu-Florin Nicolăescu, Gheorghe Pop, Nicolae-Dănuț Prunea, Ion Rotaru, Daniel Savu, Doina Silistru, Constantin Tămagă, Adrian Țuțuianu, Șerban-Constantin Valeca și Cătălin Voicu.

I. Cu privire la dispozițiile art. I pct. 1 și pct. 28 din lege, în esență, se susține că acestea încalcă prevederile art. 16 alin. (1), (3) și art. 53 din Constituție. În acest sens, se apreciază că modificarea intempestivă, la scurte intervale de timp, a normelor care reglementează regimul juridic al conducătorilor serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-

teritoriale este de natură să **afecteze** statutul funcționarilor publici de conducere din sfera serviciilor publice deconcentrate și **nu asigură egalitatea** acestei categorii de funcționari publici în raport cu celelalte persoane care ocupă sau au ocupat funcții publice de conducere în administrația publică centrală și locală.

În opinia autorilor obiecției de neconstituționalitate, climatul de instabilitate legislativă cu privire la conducătorii serviciilor publice deconcentrate a determinat o diferență de tratament juridic, fundamentată pe considerente de ordin politic, între această categorie de conducători și celelalte persoane care dețin funcții publice de conducere în administrația publică. Se apreciază că, în timp ce aceștia din urmă s-au bucurat de toate prevederile Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în sensul că au fost protejați de schimbările intempestive și abuzive din funcție, conducătorilor serviciilor publice deconcentrate li s-a administrat un alt tratament juridic, și anume au fost schimbați din funcții prin jocul combinat al mai multor modificări legislative operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009, ambele declarate neconstituționale de către Curtea Constituțională.

Se arată că textele de lege criticate creează în mod fictiv o nouă categorie de funcții publice, cea de director și director adjunct ai serviciilor publice deconcentrate, dar care, în realitate, sunt identice sub aspectul sferei de atribuții și competențelor cu funcțiile de director executiv și director executiv adjunct ai serviciilor publice deconcentrate existente anterior, în scopul de a face imposibilă reintegrarea persoanelor care au ocupat aceste din urmă funcții.

Toate aceste modificări legislative au creat condiții favorabile pentru ocuparea funcțiilor publice de conducători ai serviciilor publice deconcentrate pe criterii subiective, ceea ce este de natură să contravină scopului legii, și anume asigurarea unui serviciu public stabil, profesionist, transparent, eficient și imparțial, în interesul cetățenilor.

Prin modificarea continuă a regimului juridic aplicabil conducătorilor serviciilor publice deconcentrate, prin desființarea și înființarea, în mod succesiv, a posturilor acestora este încălcat principiul accesului egal la funcțiile publice, prevăzut de art. 16 alin. (3) din Constituție, care presupune atât accesul efectiv la funcția publică, cât și exercitarea sa în condiții de egalitate sub aspectul protecției acordate tuturor categoriilor de funcționari publici. Aceste măsuri constituie restrângeri ale dreptului de acces la o funcție publică, care nu sunt justificate în mod obiectiv ca fiind imperios necesare pentru salvagardarea unui alt drept care, în absența acestor restricții, ar fi grav compromis. Mai mult, se aduce atingere substanței dreptului prevăzut de art. 16 alin. (3) din Constituție, astfel încât textele criticate sunt contrare exigențelor art. 53 din Constituție.

II. Se susține că art. I pct. 6 din lege contravine art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât stabilește în sarcina mai multor entități publice competența organizării concursului de recrutare a funcționarilor publici. În acest mod se alterează obiectivitatea verificării aptitudinilor/competențelor profesionale ale candidaților și se creează discriminări, în sensul că recrutarea în funcții publice de conducere vacante de șef serviciu sau șef birou, în funcții publice specifice asimilate acestora sau în funcții publice de execuție vacante și temporar vacante nu se realizează de Agenția Națională a Funcționarilor Publici, ci de autoritățile sau instituțiile publice în al căror stat de funcții se află funcțiile publice respective.

III. Se consideră că dispozițiile art. I pct. 27 din lege încalcă art. 16 alin. (1) și (3) din Constituție, întrucât accesul la funcția publică nu se face prin concurs, ci prin transformarea posturilor de natură contractuală care implică exercitarea unor prerogative de putere publică în funcții publice. Astfel, persoanele încadrate în posturi de natură contractuală, aflate în ipoteza art. I pct. 27 din lege, urmează să ocupe funcții publice în baza unui act administrativ de numire, în absența organizării unui concurs, ceea ce este discriminatoriu în raport cu terțe persoane care doresc să accedă la o funcție publică, situație în care accesul se realizează numai prin susținerea unui concurs.

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra sesizării de neconstituționalitate.

Președintele Senatului a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 662 din 10 martie 2010, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât modificările aduse Legii nr. 188/1999 contravin art. 16 alin. (1) și (3), precum și art. 53 din Constituție. În acest sens, se arată că modificarea continuă a regimului juridic aplicabil conducătorilor serviciilor publice deconcentrate, precum și schimbarea succesivă a denumirii unor funcții afectează stabilitatea exercitării acestora, precum și statutul juridic al funcționarilor publici din serviciile publice deconcentrate, ceea ce încalcă dreptul de acces la o funcție publică și principiul stabilității ce ar trebui să guverneze exercitarea funcțiilor publice. Se mai susține că legea criticată adâncește inegalitățile de regim juridic dintre conducătorii serviciilor publice deconcentrate și ceilalți funcționari publici prin crearea unei noi categorii de funcții publice și duce la imposibilitatea reintegrării persoanelor care au ocupat aceste funcții publice.

Înființarea și desființarea succesivă a unor funcții publice care presupun atribuții identice nu sunt de natură să îndeplinească

dezideratul accesului în condiții de egalitate la funcțiile publice, motiv pentru care prevederile legale criticate încalcă art. 16 alin. (1) și (3), precum și art. 53 din Constituție.

Se mai arată că, în lipsa organizării vreunui concurs, persoanele încadrate în posturi de natură contractuală care implică exercitarea unor prerogative de putere publică și care se transformă în funcții publice urmează să ocupe noile funcții publice în baza unui act administrativ de numire. Astfel, aceste persoane sunt favorizate, contrar art. 16 alin. (1) din Constituție, în raport cu alte persoane care doresc să ocupe o funcție publică.

În fine, se consideră că legea criticată încalcă exigențele Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind accesibilitatea și previzibilitatea normei juridice, având formulări neclare, ceea ce lipsește norma juridică de caracterul logic și precis.

Guvernul a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 5/1.645/E.B. din 12 martie 2010, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată, pentru următoarele motive:

1. Modificarea terminologiei folosite în raport cu denumirea funcțiilor publice de conducere ale serviciilor publice deconcentrate nu afectează regimul juridic al acestora. Se arată că, din moment ce serviciile publice deconcentrate sunt extensii funcționale ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale, noile denumiri sunt mult mai potrivite, fiind în concordanță cu denumirile funcțiilor publice de conducere din compartimentele organizatorice ale ministerelor. Se mai arată că noile funcții publice nu sunt create *intuitu personae*. În consecință, nu se poate reține încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție.

2. Referitor la încălcarea art. 16 alin. (3) din Constituție prin prevederile art. I pct. 1 din lege, se arată că argumentarea autorilor sesizării se bazează doar pe supoziții formulate, „în contextul unor aprecieri subiective, lipsite de fundament, în legătură cu aspecte de aplicare a legii”. Se apreciază că schimbarea denumirii funcțiilor publice de conducere a serviciilor publice deconcentrate este de competența exclusivă a legiuitorului. Totodată, o atare măsură nu face referire la modificarea atribuțiilor aferente funcțiilor publice de conducere a serviciilor deconcentrate și, prin urmare, nu are relevanță asupra regimului juridic al acestora. În acest sens sunt invocate și prevederile art. 100 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 188/1999.

3. Pentru motivele arătate mai sus, se apreciază că art. I pct. 1 din lege nu contravine nici art. 53 din Constituție.

4. În raport cu critica de neconstituționalitate ce vizează art. I pct. 6 din lege, se apreciază că, potrivit argumentației aferente expunerii de motive la proiectul de lege, acest text este expresia continuării procesului de descentralizare a competențelor de gestiune a funcțiilor publice și a funcționarilor publici, ceea ce va antrena o creștere a rolului și responsabilităților conducătorilor autorităților și instituțiilor publice. În acest context, se consideră că aspectele invocate în critica de neconstituționalitate în privința art. I pct. 6 din lege nu vizează veritabile probleme de constituționalitate, ci vizează chestiuni care țin de oportunitatea politicii legislative în domeniul funcției publice.

5. Art. I pct. 27 din lege consacră o modalitate de ocupare a funcției publice expres prevăzută de Legea nr. 188/1999, care la art. 56 lit. e) prevede că funcțiile publice pot fi ocupate și „prin alte modalități prevăzute expres de prezenta lege”. Prin urmare, critica autorilor sesizării de neconstituționalitate vizează chestiuni ce țin, mai degrabă, de politica legislativă a Parlamentului.

Președintele Camerei Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Senatului și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și celor ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate.

Obiectul controlului de constituționalitate îl constituie dispozițiile art. I pct. 1, art. I pct. 6, art. I pct. 27 și art. I pct. 28 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, care au următorul cuprins:

— Art. I pct. 1: „1. La articolul 13 alineatul (1), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

«d) director executiv și director executiv adjunct în cadrul instituției prefectului, în cadrul aparatului propriu al autorităților administrației publice locale și al instituțiilor publice subordonate acestora, director și director adjunct în cadrul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale, precum și în funcțiile publice specifice asimilate acestora.»”;

— Art. I pct. 6: „6. La articolul 58, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

«Art. 58. — (1) Concursul de recrutare pentru funcțiile publice din cadrul autorităților și instituțiilor publice centrale și locale, autorităților administrative autonome, precum și pentru serviciile publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale este organizat, în condițiile legii, astfel:

a) de comisia prevăzută la art. 18 alin. (1), pentru înalții funcționari publici. Secretariatul tehnic al comisiei se asigură de Agenția Națională a Funcționarilor Publici;

b) de Agenția Națională a Funcționarilor Publici, pentru ocuparea funcțiilor publice de conducere generale și specifice vacante, inclusiv pentru funcțiile publice de conducere vacante de secretar al unității administrativ-teritoriale, cu excepția funcțiilor publice de conducere vacante de secretar al comunei, de șef serviciu și șef birou;

c) de autoritățile și instituțiile publice în al căror stat de funcții se află funcția publică, pentru funcțiile publice de conducere vacante de secretar al comunei, de șef serviciu și șef birou și funcțiile publice specifice asimilate acestora, precum și pentru toate funcțiile publice de execuție vacante și temporar vacante.

(3) În cazul concursurilor prevăzute la alin. (1) lit. c), autoritățile și instituțiile publice au obligația de a înștiința Agenția Națională a Funcționarilor Publici despre organizarea concursurilor, cu cel puțin 10 zile înainte de demararea procedurilor prevăzute de lege.»”;

— Art. I pct. 27: „27. Articolul 111 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 111. — (1) Autoritățile și instituțiile publice care au prevăzute în statele de funcții posturi de natură contractuală, care presupun exercitarea unor atribuții dintre cele prevăzute la art. 2 alin. (3), au obligația de a stabili funcții publice în condițiile art. 107, în termen de 30 de zile de la data constatării existenței acestor atribuții.

(2) Funcțiile publice vacante, funcțiile publice de conducere, precum și funcțiile publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, stabilite potrivit alin. (1), se ocupă în condițiile prezentei legi.

(3) Persoanele încadrate în posturi de natură contractuală care au fost stabilite și avizate ca funcții publice vor fi numite în

funcții publice de execuție dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 54 și condițiile de vechime în specialitatea studiilor corespunzătoare clasei și gradului profesional ale funcției publice.

(4) Drepturile salariale ale persoanelor care ocupă funcții publice în condițiile alin. (3) se stabilesc potrivit salarizării funcțiilor publice în care au fost numite.»”;

— Art. I pct. 28: „28. La anexă, capitolul I litera B, punctele 4 și 5 se modifică și vor avea următorul cuprins:

«4. director din cadrul autorităților administrative autonome, din aparatul ministerelor și al celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, director executiv în cadrul instituției prefectului, în cadrul aparatului propriu al autorităților administrației publice locale și al instituțiilor publice subordonate acestora, director în cadrul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale;

5. director adjunct din cadrul autorităților administrative autonome, din aparatul ministerelor și al celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, director executiv adjunct în cadrul instituției prefectului în cadrul aparatului propriu al autorităților administrației publice locale și al instituțiilor publice subordonate acestora, director adjunct în cadrul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale.»”.

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea, art. 16 alin. (3) cu referire la accesul la funcțiile publice, art. 53 privind restrângerea exercitării unui drept sau al unei libertăți. Totodată, sunt considerate ca fiind încălcate art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind principiul egalității, art. 1 și art. 21 pct. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului privind principiul egalității și al accesului egal la funcțiile publice, precum și cele stabilite de Curtea Europeană a Drepturilor Omului cu privire la principiul egalității în Cauza *Buchen împotriva Republicii Cehe*, 2002.

Examinând obiecția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii acesteia formulează 3 critici intrinseci ale legii de modificare a Legii nr. 188/1999. În consecință, analiza Curții va viza în mod distinct cele 3 aspecte principale ale criticii de neconstituționalitate, cu privire la care reține următoarele:

I. Curtea urmează să analizeze împreună prevederile art. I pct. 1 și art. I pct. 28 din lege, datorită legăturii indisolubile existente între acestea, ambele texte vizând crearea unei noi funcții publice, și anume aceea de **director și director adjunct**, în cadrul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale.

Pentru a avea o imagine de ansamblu asupra problematicii ridicate de aceste noi prevederi legale, se impune a fi reținută situația legislativă creată cu privire la conducătorii serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale:

— prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 privind unele măsuri de îmbunătățire a activității administrației publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 22 aprilie 2009, au fost eliminate din categoria funcțiilor publice de conducere funcțiile de director executiv și director executiv adjunct ai serviciilor publice deconcentrate. Prin aceeași ordonanță a fost înființată funcția de director-coordonator al acestor servicii. Prin urmare, se constată că aceste funcții au trecut din regimul funcției publice în regim contractual;

— prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 6 noiembrie 2009, pronunțată într-un control *a priori* de constituționalitate, prevederile legii de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009, deci și ale ordonanței de urgență, au fost declarate neconstituționale;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 privind unele măsuri în domeniul funcției publice, precum și pentru întărirea capacității manageriale la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale și ale altor servicii publice, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind cabinetul demnitarului din administrația publică centrală și locală, cancelaria prefectului și cabinetul alesului local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 6 octombrie 2009, a continuat optica Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009, astfel încât, chiar și ulterior Deciziei Curții Constituționale nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, conducerea serviciilor publice deconcentrate a fost încredințată aceluiași directori-coordonatori;

— prin Decizia nr. 1.629 din 3 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 14 ianuarie 2010, Curtea Constituțională a declarat neconstituționale prevederile art. I pct. 1—5 și 26, art. III, art. IV, art. V, art. VIII și anexa nr. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009, texte a căror soluție legislativă se regăsea și în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009.

Acesta este cadrul legal în care intervine legea de modificare a Legii nr. 188/1999. Noutatea adusă prin această lege, în raport cu cele două ordonanțe de urgență menționate, constă în faptul că funcția de conducător al serviciilor publice deconcentrate revine la regimul de funcție publică, fiind astfel eliminată categoria directorilor-coordonatori, ce avea statutul de personal contractual. Numai că noua lege înlocuiește funcția de director executiv și director executiv adjunct al serviciilor publice deconcentrate și instituie o nouă categorie de funcții publice, și anume cea de director și director adjunct al acestor servicii. Rezultă că posturile contractuale create prin cele două ordonanțe de urgență în cursul anului 2009 nu revin la forma inițială — posturi de director executiv și director executiv adjunct —, ci sunt transformate într-o nouă categorie de funcții publice de conducere — director și director adjunct.

Curtea observă că este a treia intervenție legislativă în decursul ultimului an în privința regimului juridic ce reglementează statutul conducătorilor serviciilor deconcentrate.

În continuarea celor de mai sus, Curtea învederează anumite aspecte cu privire la efectele celor două decizii mai sus menționate, respectiv Decizia Curții Constituționale nr. 1.257 din 7 octombrie 2009 și Decizia nr. 1.629 din 3 decembrie 2009. Astfel:

— Decizia Curții Constituționale nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, pronunțată într-un control *a priori*, a constatat neconstituționalitatea unei legi de aprobare a ordonanței de urgență. O atare decizie „*consacră o interferență între controlul a priori și cel a posteriori de constituționalitate, în sensul că, în cadrul controlului a priori de constituționalitate, s-a declarat ca fiind neconstituțională o soluție legislativă cuprinsă într-un act normativ în vigoare. O atare soluție este justificată de imperativul ca în dreptul pozitiv să nu existe sau să nu rămână în vigoare acte juridice vădit neconstituționale, Curtea neputând rămâne în pasivitate până când Parlamentul în mod ipotetic ar fi respins ordonanța de urgență în cauză*” (Decizia nr. 1.640 din 10 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 21 ianuarie 2010). În această situație, în temeiul și în condițiile art. 1 alin. (5) și art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 și-a

încetat efectele, soluția legislativă criticată fiind cea care, de altfel, a atras această soluție din partea Curții Constituționale;

— Decizia Curții Constituționale nr. 1.629 din 3 decembrie 2009 a suspendat până pe data de 27 februarie 2010 efectele Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2009, astfel încât, începând cu data de 28 februarie 2010, aceasta din urmă și-a încetat efectele, în temeiul art. 147 alin. (1) din Constituție;

— lipsirea de temeii constituțional a actelor normative primare are drept efect încetarea de drept a actelor subsecvente emise în temeiul acestora (contractele de management, actele administrative date în aplicarea celor două ordonanțe de urgență etc.);

— potrivit jurisprudenței sale, respectiv Decizia nr. 62 din 18 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 12 februarie 2007, în cazul constatării neconstituționalității unor acte abrogatoare (precum cele două ordonanțe de urgență menționate în raport cu funcțiile de director executiv și director executiv adjunct ai serviciilor publice deconcentrate), „*acestea își încetează efectele juridice în condițiile prevăzute de art. 147 alin. (1) din Constituție, iar prevederile legale care au format obiectul abrogării continuă să producă efecte*”.

Prin urmare, începând cu data de 28 februarie 2010 continuă să își producă efectele juridice Legea nr. 188/1999 cu conținutul său normativ de dinainte de modificările neconstituționale ce i-au fost aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 și prin art. I pct. 1—5 și 26, art. III, art. IV, art. V, art. VIII și anexa nr. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009. Acesta este un efect specific al pierderii legitimității constituționale a celor două ordonanțe de urgență menționate, sancțiune diferită și mult mai gravă decât o simplă abrogare a unui text normativ.

În acest context legislativ este introdusă funcția de director și director adjunct ai serviciilor publice deconcentrate, care, la momentul intrării în vigoare a legii, ar înlocui funcțiile de director executiv și director executiv adjunct ai serviciilor publice deconcentrate.

Prin această nouă modificare Curtea observă existența unei vădite instabilități legislative cu privire la funcția de conducător al serviciilor publice deconcentrate, ceea ce pune sub semnul întrebării tratamentul juridic aplicat acestei funcții în raport cu alte categorii de funcții de conducere din administrația publică. Se pune sub semnul întrebării și scopul Legii nr. 188/1999, care prevede în mod expres la art. 1 alin. (2) că acesta este reprezentat de crearea unui „*serviciu public stabil*”.

Reglementarea analizată instituie o lipsă de egalitate de tratament juridic între persoanele care dețin posturi de conducere la nivelul serviciilor publice deconcentrate și cele care dețin astfel de posturi la nivelul instituției prefectului, al aparatului propriu al autorităților administrației publice locale și al instituțiilor publice subordonate acestora, iar, pe de altă parte, înfrângerea principiului accesului la funcția publică și a celui al stabilității raporturilor de muncă.

Pentru a analiza această situație, Curtea va ține seama de jurisprudența sa în ceea ce privește principiul egalității consacrat prin art. 16 din Constituție. Astfel, în Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Curtea a statuat că „*principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice*”. De asemenea, art. 16 din Constituție „*vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi*

și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui” (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002). Curtea a mai statuat că „principiul egalității în drepturi nu înseamnă eo ipso aplicarea aceluiași regim juridic unor situații care, prin specificul lor, sunt diferite” (Decizia nr. 139 din 19 noiembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 7 din 20 ianuarie 1997).

În cauza de față, Curtea observă că legiuitorul nu a motivat în niciun fel necesitatea desființării unei categorii de funcții publice și înființării unor noi posturi de conducere la nivelul serviciilor publice deconcentrate, introducând astfel o reglementare diferită, fără a exista o motivare temeinică, obiectivă și rațională. Prin urmare, instituirea unui tratament juridic diferit cu privire la persoanele care dețin, în momentul de față, calitatea de director executiv și director executiv adjunct la nivelul serviciilor publice deconcentrate în raport cu directorii executivi sau directorii executivi adjuncți din cadrul instituției prefectului, aparatului propriu al autorităților administrației publice locale și al instituțiilor publice subordonate acestora este de natură a încălca prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție.

Argumentul Guvernului în sensul că nou-creata categorie de funcții publice nu modifică atribuțiile aferente vechiului post, astfel încât funcționarii publici aflați pe post vor fi preluați în noua funcție creată, este lipsit, în mod evident, de relevanță pentru următoarele motive:

— art. 100 alin. (1) din lege, la care se face referire, vizează situațiile de reorganizare a instituției sau autorității publice. Or, în situația de față **nu există nicio reorganizare a instituției sau autorității publice**, ci sunt doar înființate, prin schimbarea terminologiei folosite, noi posturi de conducere la nivelul serviciilor publice deconcentrate;

— art. 100 alin. (1) din lege, la care se face referire, vizează funcționari publici aflați pe post. Or, în situația de față, sunt servicii publice deconcentrate care, *de facto*, nu sunt conduse de funcționari publici, ci de directorii-coordonatori, în raport cu care nu s-ar putea face aplicarea prevederilor art. 100 alin. (1) din lege.

Aceste motive sunt peremptorii, astfel că trimiterea pe care o face Guvernul la art. 100 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 nu poate fi luată în considerare.

Stabilind faptul că legea în discuție nu prevede o reorganizare a serviciilor publice deconcentrate, se pune problema dacă legiuitorul are sau nu competența de a desființa și înființa prin același act normativ o anumită funcție fără o motivare rezonabilă. Răspunsul Curții nu poate fi decât unul negativ, întrucât pentru a desființa și a înființa un post trebuie să existe un temei serios și temeinic. Inițiatorul legii are obligația de a motiva acest lucru în expunerea de motive a legii. În cazul de față, în lipsa unei atari motivări și în lipsa vreunei intenții de reorganizare a serviciilor publice deconcentrate, se constată că desființarea posturilor de director executiv și director executiv adjunct nu se justifică.

Desigur, din succesiunea de acte normative, precum și din referirea pe care Guvernul a făcut-o la art. 100 alin. (1) din lege, s-ar putea desluși un anumit sens al acestei modificări legislative, și anume ca o atare măsură legislativă să constituie temei pentru aplicarea art. 99 lit. b) din lege, respectiv eliberarea din funcția publică dacă autoritatea publică își reorganizează activitatea prin reducerea postului ocupat de funcționarul public în cauză. Totuși, chiar și în condițiile dreptului comun, potrivit art. 65 din Codul muncii, este restricționată în mod sever posibilitatea angajatorilor de a utiliza măsura desființării postului ca temei de concediere. Astfel, atât în practica judiciară, cât și

în doctrină s-a arătat că nu poate fi invocat acest temei legal în situația în care, la un interval scurt, angajatorul încadrează un alt salariat pentru a ocupa un post similar.

În condițiile examinate mai sus, eventualele măsuri de reintegrare dispuse de instanțele judecătorești în posturile de director executiv și director executiv adjunct nu ar putea fi puse în executare în condițiile noii legi din moment ce postul a fost desființat, iar noul post va fi ocupat în condițiile legii, și anume prin concurs.

Curtea reține, în consecință, că s-au încălcat dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, prin instituirea unui tratament juridic diferit pentru persoanele ce dețin funcții de conducere la nivelul serviciilor publice deconcentrate, fără a exista o justificare obiectivă, rațională, temeinică și rezonabilă.

Curtea Constituțională reține, de asemenea, că s-au încălcat și prevederile art. 16 alin. (3) din Constituție, în conformitate cu care accesul la funcțiile publice se face „în condițiile legii”. Existența drepturilor și libertăților prevăzute de Constituție nu este doar declarativă și iluzorie, ci efectivă, astfel încât și dreptului de acces la funcțiile publice trebuie să i se aplice același regim. De aceea, Curtea constată că dreptul de acces la funcțiile publice este unul complex, fiind compus din cel puțin 3 elemente esențiale, și anume:

- accesul/ocuparea efectivă a funcțiilor publice prin concurs;
- exercitarea atributelor de funcție publică;
- încetarea raporturilor de serviciu.

Aceste elemente sunt legate intrinsec de cariera funcționarului public și sunt inerente oricărei funcții publice.

În situația de față, măsura contestată atinge substanța acestui drept în două dintre cele 3 elemente principale ale sale. Astfel, pentru eventualii directori executivi sau directori executivi adjuncți în funcție sau reintegrați se afectează atât exercitarea atributelor de funcție publică, cât și încetarea raporturilor de serviciu. Or, în condițiile în care funcția publică trebuie să se bucure de stabilitate, o atare măsură nu poate decât să încalce prevederile art. 16 alin. (3) din Constituție.

În fine, Curtea constată că, astfel cum a stabilit prin Decizia nr. 1.039 din 9 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 21 august 2009, „unul dintre principiile care stau la baza dreptului la muncă este stabilitatea raporturilor juridice care iau naștere odată cu încheierea contractului individual de muncă, acest principiu decurgând din obligația statului de a crea cadrul legislativ menit să asigure salariaților siguranța și garanția păstrării locului de muncă”. Acest considerent de principiu își găsește aplicabilitatea, *mutatis mutandis*, cu atât mai mult în raport cu funcționarii publici, din moment ce unul dintre scopurile Legii nr. 188/1999 este asigurarea unui serviciu public stabil. Încălcarea acestui principiu constituțional ce derivă din dreptul la muncă are drept rezultat, în mod evident, înfrângerea principiului constituțional al statului de drept prevăzut de art. 1 alin. (3) și a principiului supremației Constituției prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție.

II. Cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 6, se constată că aceasta este întemeiată, pentru următoarele motive:

Astfel cum s-a arătat mai sus, unul dintre elementele esențiale ale dreptului de acces la o funcție publică este chiar accesul efectiv, începerea raporturilor de serviciu. Or, nașterea raporturilor de serviciu trebuie să fie reglementată în mod unitar, spre a se evita discriminările ce se pot naște prin existența unor proceduri diferențiate de acces la funcția publică. Curtea constată că trebuie să existe o unitate de tratament juridic cu privire la condițiile de acces la funcția publică de conducere sau la cea de execuție. Prin urmare, se impune o unitate de reglementare în acest sens, iar derogările de la procedura generală să fie justificate în mod obiectiv, rațional, temeinic și rezonabil.

Curtea observă că, de regulă, concursul de recrutare pentru funcțiile publice de conducere este organizat de Agenția Națională a Funcționarilor Publici, pe când cel pentru funcțiile publice de execuție, de către autoritățile și instituțiile publice în al căror stat de funcții se află funcția publică vacantă.

Art. I pct. 6 al legii prevede o derogare de la competența generală a Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, și anume ca recrutarea pentru funcțiile publice de conducere vacante de secretar de comună, șef de serviciu sau șef de birou să fie făcută de autoritățile și instituțiile publice în al căror stat de funcții se află funcția publică vacantă.

O astfel de derogare, arată Guvernul, este expresia continuării procesului de descentralizare a competențelor de gestiune a funcțiilor publice și a funcționarilor publici, ceea ce va antrena o creștere a rolului și responsabilităților conducătorilor autorităților și instituțiilor publice.

Cu toate acestea, Curtea observă că, potrivit art. 116 alin. (1) din Legea administrației publice nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 23 februarie 2007, „*Secretarul comunei, orașului, municipiului, județului și al subdiviziunii administrativ-teritoriale a municipiilor este funcționar public de conducere, cu studii superioare juridice sau administrative*”, ceea ce demonstrează faptul că legea nu stabilește nicio ierarhie sub aspectul statutului între secretarii unităților administrativ-teritoriale. Este și justificat să nu se stabilească ierarhii în cadrul acestora, mai ales dacă se are în vedere că, în condițiile legii, o comună poate deveni oraș sau un oraș municipiu.

Prin urmare, toți secretarii, indiferent de unitatea administrativ-teritorială în cadrul căreia funcționează, trebuie să îndeplinească condiții identice pentru accesul la această funcție.

Funcțiile de șef serviciu sau șef birou trebuie, de asemenea, să se bucure de același tratament ca toate funcțiile publice de conducere, prin urmare nu li se poate atribui un regim de recrutare diferit.

Argumentul Guvernului, în sensul că măsura preconizată este una ce ține de descentralizare, nu este pertinent în raport cu exigențele principiului egalității, întrucât, dacă ar fi fost o atare măsură, toate funcțiile publice de conducere de la nivel local ar fi trebuit ocupate prin aceeași procedură. În consecință, legiferarea unor măsuri ce țin de descentralizare va trebui să se facă în mod unitar și nediferențiat, astfel încât să transpară, în mod evident, că în cauză se pune problema aplicării unor

veritabile măsuri de descentralizare. În cauza de față, Curtea apreciază că această măsură nu a avut ca rațiune prevederile art. 120 alin. (1) din Constituție, astfel încât concluzia care se impune este aceea că dispozițiile art. I pct. 6 din lege încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție.

III. De asemenea, Curtea constată că art. I pct. 27 din lege este neconstituțional, încălcând art. 16 alin. (1) și (3) din Constituție, întrucât, pe de o parte, consacră o modalitate paralelă de acces efectiv la funcțiile publice de execuție, iar, pe de altă parte, poate constitui temei pentru ocuparea fără concurs a funcțiilor publice de conducere. Astfel cum s-a arătat la pct. I, accesul la funcția publică trebuie să se facă prin concurs, și nu prin alte modalități ce ar ocoli această **cerință constituțională**. În caz contrar, s-ar ajunge la situații de discriminare sub aspectul accesului la funcția publică.

În acest sens Curtea, prin Decizia nr. 1.039 din 8 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 21 august 2009, a statuat că statul are obligația „de a reglementa condiții obiective și nediscriminatorii, de natură a garanta accesul la un loc de muncă”. Acest considerent este aplicabil și situației de față, astfel încât statul trebuie să garanteze cu atât mai mult condiții nediscriminatorii și cu privire la modalitatea de ocupare a funcției publice. Pentru a fi nediscriminatoriu, accesul trebuie să fie bazat pe criterii obiective, aspect ce nu se regăsește în niciun fel în prevederile art. I pct. 27 din lege.

Schimbarea naturii juridice a postului nu trebuie să echivaleze și cu transferul persoanei care a ocupat postul inițial, aceasta, ținând cont de dispozițiile art. 16 alin. (3) din Constituție, astfel cum au fost interpretate prin prezenta decizie, trebuind să susțină un concurs potrivit prevederilor art. 57 din Legea nr. 188/1999 pentru a avea dreptul să ocupe o funcție publică, deci de a intra în categoria funcționarilor publici.

În fine, Curtea constată că, în acord cu jurisprudența sa, spre exemplu, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1995 sau Decizia nr. 1.415 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta. În consecință, atât Parlamentul, cât și Guvernul, respectiv autoritățile și instituțiile publice urmează să respecte întru totul atât considerentele, cât și dispozitivul prezentei decizii.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că dispozițiile art. I pct. 1, art. I pct. 6, art. I pct. 27 și art. I pct. 28 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici sunt neconstituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și primului-ministru și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 14 aprilie 2010 și la aceasta au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán, Tudorel Toader și Augustin Zegrean, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

p. Magistrat-asistent **Benke Károly,**
Marieta Safta,
prim-magistrat-asistent delegat

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

privind stabilirea ratelor dobânzilor practicate de Trezoreria Statului

Având în vedere dispozițiile art. 10 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2002 privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin trezoreria statului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. 1. — Începând cu data de 1 mai 2010, ratele dobânzilor aplicate de Trezoreria Statului la disponibilitățile păstrate în contul curent general al Trezoreriei Statului care, potrivit reglementărilor legale în vigoare, sunt purtătoare de dobânzi, precum și la depozitele la termen constituite de titularii acestora se stabilesc după cum urmează:

- a) rata dobânzii la vedere acordate la disponibilitățile păstrate în conturi la Trezoreria Statului se stabilește la 0,25% pe an;
- b) rata dobânzii acordate la depozitele pe termen de o lună se stabilește la 4,5% pe an;
- c) rata dobânzii acordate la depozitele pe termen de 3 luni se stabilește la 5,00% pe an.

Art. 2. — Prevederile prezentului ordin vor fi duse la îndeplinire de Direcția generală de trezorerie și datorie publică din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, precum și de direcțiile generale ale finanțelor publice județene și a municipiului București.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, prevederile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.376/2005 privind stabilirea ratelor dobânzilor practicate de Trezoreria Statului, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 861 din 23 septembrie 2005, cu modificările ulterioare, se abrogă.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 30 aprilie 2010.
Nr. 1.032.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 3.080/2008 privind constituirea Comitetului de investiții pentru Fondul de participare JEREMIE pentru operațiunile domeniului major de intervenție 1.2 „Accesul la finanțare al întreprinderilor mici și mijlocii” din cadrul axei prioritare 1 „Un sistem de producție inovativ și ecoeficient”, Programul operațional sectorial „Creșterea competitivității economice” 2007—2013

Având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 514/2008 pentru aprobarea Acordului de finanțare dintre Guvernul României și Fondul European de Investiții privind programul JEREMIE în România, semnat la București la 18 februarie 2008, în temeiul art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 3.080/2008 privind constituirea Comitetului de investiții pentru Fondul de participare JEREMIE pentru operațiunile domeniului major de intervenție 1.2 „Accesul la finanțare al întreprinderilor mici și mijlocii” din cadrul axei prioritare 1 „Un sistem de producție inovativ și ecoeficient”, Programul operațional sectorial „Creșterea competitivității economice” 2007—2013, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 722 din 24 octombrie 2008, se modifică după cum urmează:

1. Punctul 3 va avea următorul cuprins:

„3. Ministerul Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri — Károly Borbély — secretar de stat”.

2. Punctul 5 va avea următorul cuprins:

„5. Ministerul Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri — Monica Maurer — consilier al ministrului”.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 30 aprilie 2010.
Nr. 1.034.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE**ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE**

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. 25**din 12 octombrie 2009**

Dosar nr. 17/2009

Sub președinția doamnei judecător Lidia Bărbulescu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și de Colegiul de conducere al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, în vederea stabilirii fracțiilor de pedeapsă după executarea cărora poate fi liberat condiționat un condamnat care, din cauza stării sănătății sau din alte cauze, nu a fost niciodată folosit la muncă ori nu mai este folosit la muncă.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 72 de judecători din 108 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Scutea Gabriela — adjunct al procurorului general.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia, în sensul de a se stabili că, pentru a deveni propozabil, condamnatul care nu a fost sau nu mai este folosit la muncă din cauze neimputabile trebuie să execute efectiv întreaga fracțiune de pedeapsă prevăzută la art. 59 alin. 1, respectiv la art. 59¹ alin. 1 din Codul penal.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 60 alin. 1, cu referire la art. 59 și la art. 59¹ din Codul penal, instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar în ceea ce privește fracțiunile de pedeapsă ce trebuie executate de condamnatul care nu a fost niciodată folosit la muncă ori nu mai este folosit, pentru a beneficia de liberare condiționată înainte de executarea în întregime a pedepsei.

Astfel, unele instanțe s-au pronunțat în sensul că persoana condamnată care, din cauza stării sănătății sau din alte cauze, nu a fost folosită niciodată la muncă ori nu mai este folosită în acest scop poate fi liberată condiționat după executarea efectivă a fracțiunii de pedeapsă la care se face referire la art. 59 alin. 2 fraza a doua și, respectiv, la art. 59¹ alin. 2 teza a II-a din Codul penal.

Alte instanțe, dimpotrivă, au considerat că, pentru a beneficia de liberare condiționată, condamnatul care, din cauza stării sănătății sau din alte cauze, nu a fost niciodată folosit la muncă ori nu mai este folosit trebuie să execute în întregime fracțiunea de pedeapsă menționată la art. 59 alin. 1 și, respectiv, la art. 59¹ alin. 1 din Codul penal.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și au aplicat corect dispozițiile legii.

Liberarea condiționată constituie un mijloc de individualizare a pedepsei închisorii în faza executării acesteia, a cărei reglementare se regăsește atât în dispozițiile art. 59—61 din Codul penal, art. 450 din Codul de procedură penală, cât și în cuprinsul art. 75—77 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.

În conținutul prevederilor art. 59 din Codul penal referitoare la liberarea condiționată și, respectiv, ale art. 59¹ din același cod privind liberarea condiționată în cazul infracțiunii săvârșite din culpă, legiuitorul a prevăzut în mod accesibil și previzibil condițiile în care poate fi acordată liberarea condiționată unei persoane condamnate înainte de executarea în întregime a pedepsei privative de libertate, aceasta reprezentând un beneficiu legal, și nicidecum un drept absolut al condamnatului.

Astfel, liberarea condiționată se poate acorda ca urmare a constatării îndeplinirii unor condiții, pe de-o parte, fracțiunile de pedeapsă pe care condamnatul trebuie să le execute, acestea, la rândul lor, diferențiindu-se în raport cu două criterii, primul vizând forma de vinovăție, ce presupune distincția dintre infracțiunile intenționate și infracțiunile de culpă, și cel de-al

doilea privind un quantum legal de pedeapsă, respectiv cele care nu depășesc 10 ani și cele care depășesc această limită, iar pe de altă parte, condițiile referitoare la comportarea condamnatului pe timpul executării pedepsei, la rândul lor, expres concretizate, și anume stăruința în muncă și disciplină, să dea dovezi temeinice de îndreptare, antecedentele penale ale acestuia.

Legiuitorul a prevăzut în dispozițiile art. 60 din Codul penal cazuri speciale în care poate fi acordată liberarea condiționată.

Astfel, la alin. 1 al normei mai sus menționate a fost reglementat cazul condamnatului care, din cauza stării sănătății sau din alte cauze, nu a fost niciodată folosit la muncă ori nu mai este folosit, ipoteză în care acesta poate fi liberat după executarea fracțiunilor de pedeapsă menționate la art. 59 sau, după caz, la art. 59¹, dacă dă dovezi temeinice de disciplină și de îndreptare.

În ipoteza mai sus menționată rezultă că prin voința legiuitorului a fost înlăturată de la examinarea posibilității acordării beneficiului liberării condiționate numai condiția stăruinței în muncă, aceasta fiind justificată prin particularitatea situațiilor care pot interveni, și anume a condamnaților care nu au fost niciodată folosiți la muncă sau a celor care, deși au fost folosiți la muncă, nu mai pot continua, indiferent de durata perioadei în care au fost folosiți și indiferent de motivele (subiective, obiective, imputabile, neimputabile) pentru care nu mai este posibilă continuarea muncii.

Inexistența condiției stăruinței în muncă în cazul mai sus precizat exclude considerarea ca executată, pe baza muncii prestate, a unei părți din pedeapsă, consecința fiind aceea că persoana condamnată trebuie să execute fracțiunea întreagă corespunzătoare pedepsei, în condițiile art. 59 alin. 1, respectiv ale art. 59¹ alin. 1 din același cod.

Astfel, nu le sunt aplicabile condamnaților care nu mai pot fi folosiți la muncă din cauza stării de sănătate dispozițiile art. 59 alin. 2 fraza a II-a din Codul penal și, respectiv, ale art. 59¹ alin. 2 teza a II-a din același cod, în care se specifică în mod concret fracțiunile reduse pe care trebuie să le execute efectiv, față de quantumul pedepsei ce nu depășește 10 ani și, respectiv, când pedeapsa este mai mare de 10 ani, în raport cu partea din durata pedepsei care poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate.

De altfel, din perspectiva tehnicii legislative folosite în reglementarea dispozițiilor art. 60 alin. 1 din Codul penal, legiuitorul nu a intenționat să micșoreze quantumul pedepsei pe care persoana condamnată aflată în cazul special arătat o are

de executat, ca urmare a reducerii fracției, întrucât lipsește orice mențiune expresă în acest sens.

Dimpotrivă, când voința legiuitorului a fost de a acorda un beneficiu mai mare altor categorii de persoane condamnate, a prevăzut în mod concret, accesibil și previzibil o reducere a fracției, așa cum a procedat în situația condamnaților minori care împlinesc 18 ani și a celor trecuți de 60 de ani, pentru bărbați, respectiv 55 de ani, pentru femei.

Condiția referitoare la executarea în întregime a fracțiunilor de pedeapsă prevăzute la art. 59 alin. 1, respectiv la art. 59¹ alin. 1 din Codul penal, în cazul persoanelor condamnate aflate în ipotezele menționate la art. 60 alin. 1 din același cod, nu creează inechități în acordarea beneficiului liberării condiționate, întrucât, prin voința sa, legiuitorul a înțeles să prevadă regimuri diferite. Principiul egalității în drepturi nu înseamnă *eo ipso* aplicarea aceluiași regim juridic unor situații care, prin specificul lor, sunt diferite.

De altfel, chiar Curtea Constituțională în Decizia nr. 141 din 13 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 17 octombrie 2000, a reținut că: „Este firesc

și echitabil ca legiuitorul să îi stimuleze pe condamnații care desfășoară o muncă utilă, sunt stăruitori în muncă și dau dovadă prin aceasta că s-au îndreptat. Cei care satisfac aceste condiții se bucură de acest tratament fără discriminări, după cum cei care nu prestează munca, indiferent din ce cauză, sunt supuși altui tratament, tot fără discriminări. Este atributul exclusiv al legiuitorului de a stabili condițiile în care poate fi acordată liberarea condiționată, mijloacele de stimulare a condamnaților în vederea îndeplinirii scopurilor pedepsei etc.”

În consecință, pentru a putea beneficia de liberare condiționată, condamnatul care nu a fost sau nu mai este folosit la muncă din cauza stării sănătății sau din alte cauze trebuie să execute efectiv fracția întreagă prevăzută la art. 59 alin. 1, respectiv la art. 59¹ alin. 1 din Codul penal.

Așa fiind, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și cu cele ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează ca recursul în interesul legii să fie admis în sensul arătat.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și de Colegiul de conducere al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București.

În interpretarea dispozițiilor art. 60 alin. 1 din Codul penal, se stabilește că:

Pentru a putea beneficia de liberare condiționată, condamnatul care nu a fost sau nu mai este folosit la muncă din cauza stării sănătății sau din alte cauze trebuie să execute efectiv fracția întreagă prevăzută la art. 59 alin. 1, respectiv la art. 59¹ alin. 1 din Codul penal.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 12 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
judecător **LIDIA BĂRBULESCU**

Prim-magistrat-asistent,
Adriana Daniela White

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. 35

din 14 decembrie 2009

Dosar nr. 25/2009

Sub președinția doamnei judecător Lidia Bărbulescu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina sesizarea cu recurs în interesul legii formulată de Colegiul de conducere al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București privind admisibilitatea recursului declarat împotriva hotărârilor prin care a fost judecat apelul, în situația particulară în care, potrivit legii, recursul era singura cale de atac care putea fi exercitată împotriva hotărârii instanței de fond.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 67 de judecători din 103 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Gabriela Scutea — adjunct al procurorului general.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut punctul de vedere depus, cu privire la sesizarea în discuție, solicitând să fie respinsă pe motiv că și din verificarea practicii judiciare existente la nivelul întregii țări s-a constatat că aceasta are caracter unitar.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra sesizării cu recurs în interesul legii, formulată de Colegiul de conducere al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, constată următoarele:

În practica instanțelor judecătorești s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar cu privire la modul de soluționare a recursului declarat împotriva deciziei pronunțate în apel în cazul

în care, potrivit legii, împotriva hotărârii primei instanțe nu putea fi exercitată decât calea de atac a recursului.

Astfel, unele instanțe s-au pronunțat în sensul că este inadmisibil recursul declarat împotriva deciziei prin care a fost considerată apel calea de atac exercitată împotriva hotărârii pronunțate în primă instanță.

În acest sens, s-a motivat că, din moment ce hotărârea pronunțată în primă instanță era susceptibilă de a fi atacată

numai pe calea recursului și s-a exercitat împotriva ei o cale de atac soluționată ca apel, nu poate să fie examinată din nou de o instanță de control judiciar, în recurs, pentru că a fost supusă o dată unui astfel de control și a rămas definitivă, indiferent dacă acea cale de atac a fost greșit considerată apel.

Alte instanțe, dimpotrivă, au considerat că recursul declarat în astfel de condiții este admisibil și fondat, fiind incidente cazurile de casare prevăzute de art. 385⁹ alin. 1 pct. 3 și 11 din Codul de procedură penală, câtă vreme greșit s-a procedat la judecarea cauzei în apel, în loc să fie soluționată în recurs, în raport cu cerințele și trăsăturile specifice unei asemenea căi de atac, încât se impune casarea unei atare decizii date cu încălcarea vădită a normelor procedurale privind desfășurarea procesului penal și trimiterea cauzei la instanța competentă, în vederea judecării recursului în complet legal constituit și în conformitate cu dispozițiile prin care este reglementată această cale de atac.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și au aplicat corect dispozițiile legii.

Într-adevăr, în timp ce în cuprinsul alin. 1 al art. 197 din Codul de procedură penală se prevede că „încălcările dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrag nulitatea actului, numai atunci când s-a adus o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluia act”, prin alin. 2 din același articol s-a precizat cu caracter restrictiv, dar imperativ, că „dispozițiile relative la competența după materie sau după calitatea persoanei, la sesizarea instanței, la compunerea acesteia și la publicitatea ședinței de judecată sunt prevăzute sub sancțiunea nulității”, subliniindu-se, prin cel de-al treilea alineat al acestui text de lege, că „nulitatea prevăzută în alin. 2 nu poate fi înlăturată în niciun mod” și că „ea poate fi invocată în orice stare a procesului și se ia în considerare chiar din oficiu”.

Prin urmare, este de observat că în acest cadru de reglementare, în măsura în care, pe parcursul procesului penal, s-a comis o încălcare a normelor procedurale ce sunt vizate de dispozițiile alin. 2 al art. 197 din Codul de procedură penală, o atare neregularitate nu mai poate fi acoperită în niciun mod, ci impune reluarea sau refacerea actului procedural defectuos.

Or, în această accepțiune, este evident că o constituire a completului de judecată într-un număr specific pentru judecarea în apel, iar nu în numărul expres cerut de lege pentru soluționarea cauzei în recurs, reprezintă o nelegală alcătuire a aceluia complet, ceea ce atrage nulitatea absolută a judecății, într-o atare cale de atac, în sensul interpretării ce trebuie dată art. 197 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, pentru că s-au încălcat dispozițiile relative la compunerea instanței.

În același timp, calificarea greșită a căii de atac drept apel, cu soluționarea ei potrivit reglementărilor specifice acestei căi de atac, are ca efect și pronunțarea unei hotărâri în apel, nedefinitivă, deci supusă recursului.

A considera altfel ar însemna să fie eludat dreptul la un recurs efectiv în cauzele în care aceasta este singura cale de atac prevăzută de lege, cu consecința încălcării principiului legalității căilor de atac, care garantează exercitarea căilor de atac numai în condițiile instituite de lege, cu respectarea tuturor prevederilor prin care este reglementată calea de atac exercitată.

Așadar, prin atribuirea unei alte calificări și a unui alt conținut decât cel prevăzut prin lege căii de atac a recursului ar fi deturnată voința legiuitorului de reglementare a căilor de atac în raport cu natura cauzelor penale deduse judecării, ceea ce contravine flagrant principiilor egalității în drepturi și accesului liber la justiție instituite prin art. 16 și 21 din Constituția României, republicată.

Pe de altă parte, printr-un asemenea procedeu s-ar încălca și regulile procedurale referitoare la sesizarea instanței în căile de atac, ceea ce ar atrage nulitatea deciziei pronunțate în apel, atunci când instanța nu poate fi investită decât cu judecarea recursului, și din perspectiva încălcării dispozițiilor relative la sesizarea instanței, nulitate care, de asemenea, nu poate fi înlăturată în niciun mod față de reglementarea din art. 197 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală.

Reiese deci că o astfel de hotărâre, prin care se soluționează o cauză în apel, deși recursul constituie singura cale de atac ce se poate exercita împotriva hotărârii pronunțate în primă instanță, este supusă cazurilor de casare prevăzute în art. 385⁹ alin. 1 pct. 3 și 11 din Codul de procedură penală, ca urmare a nerespectării dispozițiilor referitoare la compunerea instanței și la admiterea unei căi de atac neprevăzute de lege în ipoteza în care a fost admisă acea cale de atac greșit calificată.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și ale art. 414² alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că recursul împotriva unei hotărâri prin care a fost soluționată calea de atac a apelului, deși recursul era singura cale de atac ce se putea exercita împotriva hotărârii primei instanțe, este admisibil, potrivit dispozițiilor art. 385¹ lit. e) din Codul de procedură penală, fiind incidente cazurile de casare prevăzute în art. 385⁹ alin. 1 pct. 3 și 11 din Codul de procedură penală.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit sesizarea cu recurs în interesul legii formulată de Colegiul de conducere al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București.

Se stabilește că recursul declarat împotriva unei hotărâri prin care a fost soluționată calea de atac a apelului, deși recursul era singura cale de atac ce putea fi exercitată împotriva hotărârii primei instanțe, este admisibil, potrivit dispozițiilor art. 385¹ lit. e) din Codul de procedură penală, fiind incidente cazurile de casare prevăzute de art. 385⁹ alin. 1 pct. 3 și 11 din Codul de procedură penală.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 14 decembrie 2009.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
judecător **LIDIA BĂRBULESCU**

Prim-magistrat-asistent,
Adriana Daniela White

ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

LISTA

partidelor politice, alianțelor politice, alianțelor electorale, organizațiilor cetățenilor români aparținând minorităților naționale și a candidaților independenți participanți la alegerile parțiale pentru Camera Deputaților în Circumscripția Electorală nr. 42 — municipiul București, Colegiul uninominal nr. 19, care au depus raportul detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale, conform art. 38 alin. (1¹) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, cu modificările și completările ulterioare, pentru alegerile parțiale desfășurate conform Hotărârii Guvernului nr. 180/2010 privind stabilirea datei alegerilor parțiale pentru Camera Deputaților în Circumscripția Electorală nr. 42 — municipiul București, Colegiul uninominal nr. 19

1. Partidul Democrat Liberal — Trandafir Teodora-Virginia
2. Alianța Politică PSD+PC — Mincă Liliana

București, 3 mai 2010.
Nr. 6.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

